

Q&A locatieonderzoek huisvesting buitenlandse werknemers in de Kop van NH

Versie 15 februari 2021

Wie worden er bedoeld met buitenlandse werknemers?

Buitenlandse werknemers – ofwel arbeidsmigranten - zijn mensen uit een ander land die in Nederland komen om hier voornamelijk tijdelijk te werken. Ze werken in sectoren als de land- en tuinbouw, de voedingsindustrie en de logistieke- en distributiesector en de bouwsector, in de onderste loonschalen. Zij verdienen het minimumloon of iets daarboven.

Waarom komen buitenlandse werknemers hier werken?

Door de verschillen in welvaart en hoogte van de lonen trekken veel werknemers uit de Midden- en Oost-Europese landen richting West-Europa. Zij komen hier werken omdat ze hier meer kunnen verdienen dan in hun thuisland. Ook speelt mee dat de kosten van levensonderhoud in die landen lager zijn. Wat door de gemiddelde Nederlander gezien wordt door lage salarissen, wordt door tijdelijke arbeidsmigranten gezien als relatief veel. Sinds de toetreding van deze landen tot de Europese Unie in 2004 is vrij verkeer van werknemers en diensten van EU-burgers mogelijk geworden.

Waarom doen Nederlandse werknemers dit werk niet?

Dit heeft te maken met een mismatch op de arbeidsmarkt. Binnen bepaalde sectoren is veel vraag naar fysieke arbeid - werk dat de meeste Nederlanders liever niet doen, mede vanwege de lage lonen die betaald worden. Daar springen met name uitzendbureaus op in door werknemers uit andere Europese landen te werven.

Zijn buitenlandse werknemers vanwege de coronacrisis nog nodig?

Economisch onderzoek laat zien dat buitenlandse werknemers naar verwachting een structureel onderdeel vormen van de Nederlandse economie en maatschappij. Zelfs in tijden van recessie, zoals veroorzaakt door een pandemie. De vraag naar goedkopere, fysieke arbeiders blijft bestaan. Denk bijvoorbeeld ook aan werknemers van distributiecentra voor online bestellingen, waar men het werk nauwelijks aan kan door alle coronadrukke.

Dus de buitenlandse werknemer is geen incidenteel fenomeen?

Het rapport van het Aanjaagteam bescherming arbeidsmigranten (oktober 2020) stelt dat we buitenlandse werknemers moeten gaan zien en behandelen als gelijkwaardige en volwaardige deelnemers van onze samenleving. In alle economische scenario's zijn en blijven buitenlandse werknemers werkzaam in Nederland. Daarmee hebben zij ook een vaste plek in onze samenleving en dat verandert in de toekomst niet snel. Het is belangrijk dat we erkennen dat buitenlandse werknemers deel (blijven) uitmaken van Nederland en dat er bewust beleid nodig is ten aanzien van alle aspecten die hen betreffen.

Zijn buitenlandse werknemers op termijn wel nodig in de tuinbouw, vanwege verdergaande robotisering?

Deze vraag is lastig te beantwoorden.

Tot nu toe gaan onderzoekers ervan uit dat buitenlandse werknemers een structureel onderdeel blijven vormen van de Nederlandse economie en maatschappij. En voor de Kop van NH wordt zelfs een verdubbeling van het huidige aantal in 2030 voorspeld. En dat bij een laag WLO- scenario (Welvaart en Leefomgeving).

Het Expertisecentrum Flexwonen biedt geen pasklaar antwoord, wel enkele waarnemingen: We hebben vaker vernomen dat robotisering arbeidsmigranten kan vervangen. Vanuit een onderzoek in Westland hoorden we eerder dat schijnbaar eenvoudige werkzaamheden (als 'het tomaatje

plukken') niet eenvoudig technisch te vervangen zijn: dat lijkt nog heel wat jaren te gaan duren. Bij specifieke gewassen zie je doorbraken zoals bij de aspergeteelt. ABN AMRO constateert dat de krapte op de arbeidsmarkt innovatie aanjaagt. Dat betekent ook dat oude functies verdwijnen. Maar ook dat er weer nieuwe functies ontstaan. Aan robotisering hangt overigens wel een kostenplaatje. Zo kost een aspergerobot een kleine 400.000 euro.

Ook is er sprake van een fruitplukrobot, wiens inzet die naar verwachting in 2021 wordt uitgerold.

<https://www.agf.nl/article/9288800/dit-jaar-de-uitrol-van-autonoom-vliegende-fruitplukrobots/>

<https://www.gfactueel.nl/Home/Nieuws/2020/6/LTO-Nu-Oekrainers-straks-robots-595381E/>

<https://insights.abnamro.nl/2020/08/strijd-om-agrarische-robots-barst-los/>

<https://www.volkskrant.nl/nieuws-achtergrond/aspergerobot-moet-arbeidsmigrant-loef-afsteken~b2a41ca5/>

Hoeveel buitenlandse werknemers werken er in de Kop van Noord-Holland (gemeenten Den Helder, Schagen en Hollands Kroon)?

In 2018 werkten in de Kop van Noord-Holland 5.760 buitenlandse werknemers. De cijfers over 2019 zijn begin 2021 beschikbaar.

Hoe heeft het aantal buitenlandse werknemers in de Kop van Noord-Holland zich ontwikkeld?

Ondanks achterblijvend economisch herstel en stagnerende groei van het aantal buitenlandse werknemers in 2012 en 2013, verzesvoudigde het aantal sinds 2010. Dat betekent een absolute toename van 4.760 buitenlandse werknemers. Jaarlijks neemt de groep arbeidsmigranten als gevolg van de vraag uit het bedrijfsleven gemiddeld toe met 600 buitenlandse werknemers, wat een gemiddelde groei van 25 procent inhoudt. Dat is hoger dan het Nederlandse gemiddelde van 16 procent. Het is ook de verwachting dat het aantal buitenlandse werknemers in de Kop zal blijven stijgen als gevolg van de blijvende vraag naar laaggeschoolde, goedkopere fysieke arbeid door het bedrijfsleven.

Hoeveel buitenlandse werknemers wonen er in de Kop van Noord-Holland?

Op basis van CBS Microdata zijn in 2018 zo'n 2.410 arbeidsmigranten geregistreerd als woonachtig in de Kop van Noord-Holland. Naar verwachting is het daadwerkelijke aantal groter. Sinds 2010 is het aantal (geregistreerd) woonachtige arbeidsmigranten in de Kop van Noord-Holland gegroeid van 1.340 in 2010 naar 2.410 in 2018. Dat is een gemiddelde jaarlijkse groei van 8 procent.

Waarom is niet precies bekend hoeveel buitenlandse werknemers hier wonen?

Het komt voor dat het woonadres van een buitenlandse werknemer niet bekend is via CBS Microdata. Dat kan meerdere redenen hebben. Bijvoorbeeld omdat de buitenlandse werknemer, bij seizoensgebonden arbeid, minder dan 4 maanden in Nederland verblijft en zich niet bij de gemeente inschrijft (dit is ook geen wettelijke plicht). Het komt ook voor dat de buitenlandse werknemer zich niet wenst in te schrijven vanwege de angst voor het verliezen van rechten in het land van herkomst. Uit diverse onderzoeken blijkt dat circa 45 tot 55 procent van de buitenlandse werknemers zich inschrijft. Het aantal geregistreeerde buitenlandse werknemers via de CBS Microdata is dus waarschijnlijk een onderschatting van het aantal dat daadwerkelijk in de Kop van Noord-Holland woont.

Hoe groot is het tekort aan logiesplekken?

Momenteel gaan we ervan uit dat er in de Kop van Noord-Holland een tekort is aan 3000 logiesplekken voor buitenlandse werknemers. Dit is gebaseerd op een onderzoek uit 2018 (een steekproef onder bedrijven en instellingen). Deze kwantitatieve informatie is aangevuld met informatie uit een groepsgesprek met de gemeenten, uitzendbureaus, huisvesters en buitenlandse

werknemers. We weten niet precies hoe groot het tekort is, omdat we niet met zekerheid kunnen stellen dat het tekort het verschil is tussen 5760 werkenden en 2410 woonachtigen.

Hoe is de huisvesting voor buitenlandse werknemers nu geregeld?

Gemeenten geven vergunningen af voor accommodaties waar buitenlandse werknemers kunnen verblijven. Vaak gaat het om tijdelijke vergunningen voor een periode van 10-20 jaar. In een logiesaccommodatie kunnen vaak tientallen tot honderden buitenlandse werknemers worden gehuisvest. Voorbeelden van logiesaccommodaties zijn: het Logiescentrum Agriport in de Wieringermeer (360 logiesplekken), huisvesting bij agrarische bedrijven (van 5 - 150 logiesplekken), pensions, hotels, en voor de huisvesting van buitenlandse werknemers omgebouwde kantoren en ander leegstaand vastgoed. Ook is bekend dat er veel niet-vergunde huisvesting is, dus in accommodaties die hier niet voor bestemd zijn. Denk bijvoorbeeld aan vakantieparken of woningen die voor de reguliere woningmarkt zijn bedoeld.

Wie is verantwoordelijk voor het realiseren van huisvesting voor buitenlandse werknemers?

Gemeenten kunnen huisvestingslocaties planologisch mogelijk maken via bestemmingsplannen of omgevingsvergunningen. Vaak gebeurt dat naar aanleiding van initiatieven van marktpartijen (ontwikkelaars, huisvesters).

Waarom is er een tekort aan logiesplekken?

Hiervoor zijn uiteenlopende redenen. Eén is gemeentelijk beleid; de gemeentebesturen bepalen wie waar, wanneer en voor wie bouwt. Gemeentes stellen zelf bestemmingsplannen op. Gemeentebesturen, dus wethouders met goedkeuring van hun gemeenteraden prioriteren daarnaast ook. Zij bepalen wat voor bouwplannen zij zelf belangrijk vinden. Ook provinciaal beleid en regelgeving kan belemmerend zijn voor plannen voor huisvesting. Daarnaast is er natuurlijk de kwestie van schaarse ruimte in het algemeen, in combinatie met mogelijke vertragingen in de realisatie van bouwplannen. In het algemeen kan gesteld worden dat beleid en regelgeving van de overheid bepaalde plekken uitsluiten voor het realiseren van accommodaties. En dat andere plekken concurreren met andere ruimtevragers (woningbouw, energie-transitie) of soms weerstand bij omwonenden oproepen.

Krijgen buitenlandse werknemers voorrang boven onze eigen inwoners, die ook op zoek zijn naar een woning?

Nee, het is de opgave van gemeenten om voor alle doelgroepen geschikte huisvesting te realiseren. De provincie en de gemeenten in de Kop zijn bezig om een regionaal woonakkoord af te sluiten, waarin afspraken worden gemaakt over de woningbouw. De provincie zet zich in om in samenwerking met gemeentes ook voor de inwoners van Noord-Holland sneller woningen beschikbaar te maken. Hiervoor reikt de provincie de gemeentes op verschillende manier de helpende hand.

Waarom speelt de provincie nu een actieve rol?

De problematiek gaat vaak over gemeentegrenzen heen. Daarom is een provinciale regierol noodzakelijk. In de ruimtelijke ordening geldt het principe: 'lokaal wat kan, regionaal of centraal wat moet'. De gemeenten hebben de nodige inspanningen geleverd, maar dat leidt niet overal tot het gewenste resultaat: voldoende huisvesting. De provincie pakt de regie door actief op zoek te gaan naar locaties en deze planologisch mogelijk te maken. De provincie vindt het belangrijk dat er voldoende huisvesting voor buitenlandse werknemers is, omdat deze een grote bijdrage leveren aan de economie in Noord-Holland.

Waarom is het tekort aan huisvesting een probleem?

De economie in de Kop van Noord-Holland is afhankelijk van de inzet van buitenlandse werknemers. Met name in de land- en tuinbouw en de logistiek-groothandel werkt een groot aandeel buitenlandse

werknemers. Als deze mensen niet fatsoenlijk gehuisvest kunnen worden, zijn ze minder geneigd in Nederland te komen werken. Dit heeft dan een directe negatieve invloed op de bedrijfsvoering in de hierboven genoemde sectoren. Als buitenlandse werknemers hier niet meer willen (door de slechte, illegale huisvesting) of kunnen verblijven (door het tekort aan huisvesting), krijgen bedrijven op korte termijn problemen met hun productie en omzet. Een tekort aan werknemers kan voor een bedrijf een reden zijn om zich in een ander deel van het land, of zelfs in het buitenland te vestigen. Dat is voor het Noord-Hollandse vestigingsklimaat en de Noord-Hollandse economie in het algemeen een slechte ontwikkeling.

Doet de provincie dit onderzoek alleen, zonder de gemeenten?

Nee, de gemeenten ondersteunen de rol die de provincie pakt. Provincie en gemeenten werken dan ook nauw samen bij het onderzoek.

Waarom doet de provincie dit in de Kop van Noord-Holland en niet in andere regio's?

De provincie en gemeenten in de Kop overleggen al 3 jaar over deze problematiek. Er zijn nu afspraken gemaakt over een sluitende aanpak, waarbij ook onderdelen als registratie en handhaving door de gemeenten Den Helder, Schagen en Hollands Kroon worden opgepakt. Ook is er in de Kop veel onderzoek gedaan en is er voldoende beeld van het aantal werkende en verblijvende buitenlandse werknemers. In andere regio's in Noord-Holland spelen dezelfde kwesties, onder andere in de regio Alkmaar, West-Friesland en Amstelland-Meerlanden (omgeving Aalsmeer). De provincie ziet de samenwerking in de Kop als een pilot, waarbij de ervaringen die worden opgedaan gebruikt kunnen worden voor andere regio's. Daarnaast worden nu regionale woonakkoorden afgesloten, waarin provincie en gemeenten afspraken maken over de aanpak van de woningbouwopgave. Dat biedt ook gelegenheid om over de huisvesting van buitenlandse werknemers afspraken te maken, zoals recent in het woonakkoord West-Friesland is gebeurd.

Op welke omvang van locaties richt het onderzoek zich?

We gaan op zoek naar locaties waar 100-300 logiesplekken gerealiseerd kunnen worden. Met deze omvang kan sneller worden voorzien in het tekort. Vanwege het tekort aan 3000 logiesplekken, is het nodig om 10-20 locaties in de Kop van Noord-Holland te vinden.

Waarom wordt er niet gezocht naar één grote megalocatie van 2000-3000 logiesplekken?

Daarmee wordt in feite een nieuwe kern gevormd, hetgeen allerlei eisen stelt aan voorzieningen, bereikbaarheid, energie-infrastructuur en inpassing in het landschap. De bovengrens van 300 is niet hard, het kunnen er ook iets meer zijn, als de specifieke locatie dat toestaat. Ook kleinere locaties zijn mogelijk, maar dan zijn er meer nodig. De uiteindelijke omvang is afhankelijk van de locatie.

Waarom wordt er gezocht naar locaties aan de randen van dorpen en steden?

De grootschalige locaties kunnen door de omvang meestal niet in een kern worden gerealiseerd. Daarvoor moet een plek worden gezocht aan de rand van een kern, net in het landelijk gebied, of in het overgangsgebied tussen een woonwijk/buurt en een bedrijventerrein. Bovendien gaat het om verstedelijking met als uitgangspunt dat deze in of aan een kern plaatsvindt en niet ergens afgezonderd in het landelijk gebied. In een stedelijk gebied zijn immers de nodige voorzieningen aanwezig.

Kunnen buitenlandse werknemers op bedrijventerreinen worden gehuisvest?

De provincie is hier geen voorstander van. Deze terreinen zijn speciaal bestemd voor bedrijven, soms met een hoge milieucategorie (dat betekent dat het toegestaan is om bepaalde geur- en geluidbelasting te veroorzaken). Huisvesting op bedrijventerreinen geeft niet alleen directe problemen vanwege de beperkingen die dat oplevert voor de omliggende bedrijven, maar is vanwege het ontbreken van een goed woon- en leefklimaat ook allesbehalve ideaal voor huisvesting. Alleen als er geen voldoende alternatieven zijn, kan hier onder bepaalde voorwaarden naar gekeken

worden (bijvoorbeeld uitsluitend aan de rand van een bedrijventerrein, zonder beperkingen voor de bestaande bedrijven). Uit de online calls met vertegenwoordigers van de belanghebbenden (januari 2021) kwamen locaties in de buurt van werkplekken naar voren als een mogelijke optie.

Wat hebben de online calls met vertegenwoordigers van de belanghebbenden tot nu toe opgeleverd?

Er is aandacht gevraagd voor meerdere sporen: kleinschalige huisvestingslocaties bij agrarische bedrijven, middelgrote locaties en grotere locaties op of nabij bedrijventerreinen. Ook het zoeken van locaties nabij de dorpen en steden is besproken. Het draait om maatwerk, waarbij sociaal-maatschappelijke aspecten als leefbaarheid en kwaliteit van leven ook mee tellen. De uitkomsten van de bijeenkomsten zijn meegenomen in de volgende stap: de online enquête.

Kunnen buitenlandse werknemers in vakantieparken worden gehuisvest?

Dat gebeurt nu al op vrij grote schaal, maar in feite is dat illegaal. Vakantieparken zijn namelijk primair bedoeld en ingericht voor verblijfsrecreatie. De huisjes voldoen vaak niet aan de eisen voor lang verblijf, zoals het Bouwbesluit bepaalt. Er zijn parken die minder geschikt zijn geworden voor verblijfsrecreatie, de zogeheten niet-vitale parken. Er wordt gekeken naar de mogelijkheid om daar (tijdelijk) huisvesting voor buitenlandse werknemers mogelijk te maken en dat dan goed te regelen. Dat zal via een ander spoor verlopen. De transformatie van vakantieparken vraagt namelijk meer tijd, omdat het vaak om veel eigenaren gaat.

Is het mogelijk om locaties in beschermde gebieden te selecteren?

Er wordt gezocht naar locaties in het landelijk gebied en daar gelden op een aantal plaatsen planologische regimes die, op basis van de provinciale Omgevingsverordening, stedelijke ontwikkelingen zoals logiesaccommodaties in principe niet mogelijk maken. Bijvoorbeeld het Bijzonder Provinciaal Landschap en het Natuurnetwerk Nederland. Alleen onder bepaalde randvoorwaarden zijn daar stedelijke ontwikkelingen mogelijk, zoals groot openbaar belang en het ontbreken van reële alternatieven. Daarom zijn locaties in deze regimes weinig kansrijk en wordt eerst gekeken naar locaties in het reguliere landelijk gebied, waar stedelijke ontwikkelingen wel mogelijk zijn (bij voorkeur dichtbij reeds verstedelijkte gebieden), mits deze voldoen aan de geldende voorwaarden voor bouwen in landelijk gebied.

Welke uitgangspunten gelden er nog meer voor de locaties?

Gedacht wordt aan bijvoorbeeld:

- in de buurt van een provinciale of rijksweg
- geen ontsluiting via een woonwijk
- nabijheid van een supermarkt op de locatie, of op bijvoorbeeld maximaal 10 minuten fietsafstand
- modulaire bouw in een ruime groene setting
- aan de randen van steden/dorpen of nabij werkplekken

Is kwaliteit van de huisvesting ook belangrijk?

Bij de afweging van de buitenlandse werknemer om hier te komen werken is de beschikbaarheid van huisvesting een essentieel element. Ook voor werkgevers is de kwaliteit van huisvesting daarom belangrijk. Als we willen dat buitenlandse werknemers in Noord-Holland willen komen werken, en dus een bijdrage leveren aan onze economie, moeten ze zich welkom voelen. Daarvoor moet we o.a. voorzien in voldoende en fatsoenlijke huisvesting. Onder andere door de minder goede huisvesting, staat Nederland er op dit moment slecht voor in de concurrentie met andere landen, zoals Duitsland en Zweden, bij het aantrekken van buitenlandse werknemers. Ook speelt mee dat de economie in landen van herkomst, zoals Polen, verbetert, waardoor werknemers daar meer zijn gaan verdienen.

Zijn er verschillen in de verblijftijd van buitenlandse werknemers?

Bij buitenlandse werknemers wordt onderscheid gemaakt tussen:

- Short stay: enkele maanden tot maximaal een jaar. Vaak gaat het hier om seizoenarbeiders.
- Mid stay: 1-3 jaar.
- Long stay: langer dan 3 jaar.

Wat betekent het verschil in verblijftijd voor de huisvesting?

Degenen die hier kort en middellang komen werken, vragen snel beschikbare en goedkope huisvesting, waarvoor logiesaccommodaties de meest logische vorm is. Degenen die zich hier langdurig of blijvend vestigen zijn aangewezen op de reguliere woningvoorraad. De focus bij het locatieonderzoek ligt op het realiseren van huisvesting voor short stay.

Om wat voor woonvoorzieningen gaat het nu? Tijdelijke of permanente oplossingen?

De provincie is nadrukkelijk op zoek naar permanente locaties. De provincie gaat er vanuit dat er in bepaalde sectoren een blijvende vraag is naar buitenlandse werknemers. Daarom wordt er gezocht naar locaties in gebieden die logischerwijs zullen verstedelijken. Dus die op de langere termijn bebouwd gaan worden voor stedelijke functies, zoals wonen en werken.

Wie worden bij dit locatieonderzoek betrokken?

Het is belangrijk dat alle relevante belanghebbenden worden betrokken bij het onderzoek. Bij een locatiebepaling zijn er naast de gemeenten diverse belanghebbenden, zoals:

- Inwoners van de gemeenten
- (Agrarische) bedrijven in de gemeenten
- Bedrijven die buitenlandse werknemers uitzenden of inlenen
- Huisvesters, ontwikkelende en bouwende partijen
- Diverse belangenorganisaties, zoals wijk/dorpsraden, natuur en milieuorganisaties, LTO

Hoe zit dit participatietraject eruit?

In de eerste fase van het onderzoek worden criteria waaraan de zoeklocaties moeten voldoen besproken met (vertegenwoordigers van) belanghebbenden. Dit gebeurt via online sessies in januari. Hierin worden nog geen specifieke locaties besproken. Daarna wordt samen met inwoners en andere belanghebbenden gezocht naar mogelijke locaties voor huisvesting van buitenlandse werknemers. Dit gebeurt onder meer met een online vragenlijst. De zo gevonden groslijst van locaties wordt door het adviesbureau eventueel nog aangevuld. De groslijst wordt op basis van objectieve criteria beoordeeld op geschiktheid en wenselijkheid. Dit resulteert in een overzicht van 10 tot 20 kansrijke locaties.

Wat wordt er gedaan met de input uit het participatietraject?

Zie ook het antwoord op de vorige vraag. De mogelijke locaties die uit de participatie naar voren komen worden getoetst aan objectieve criteria. Die zullen vooraf kenbaar gemaakt worden (denk aan beschermingsregimes). Uiteindelijk besluit de volksvertegenwoordiging in Provinciale Staten wat er met de resultaten uit het onderzoek gebeurt. Als de provincie overgaat tot het opstellen van een Provinciaal Inpassingsplan om bepaalde locaties planologisch mogelijk te maken, dan gaat dat gepaard met een uitgebreid participatietraject over die specifieke locaties.

De locaties die eerder zijn afgekeurd door een gemeenteraad kunnen die nu toch weer komen bovendrijven bij het locatieonderzoek?

Iedereen die suggesties heeft voor locaties kan zich melden bij het bureau dat het onderzoek uitvoert. Het bureau weegt de locaties af op basis van criteria. Deze criteria respecteren overigens het gemeentelijk beleid zoveel mogelijk. Maar het is theoretisch mogelijk dat plannen die door gemeenteraden zijn afgewezen, weer worden aangedragen ter beoordeling. Provincie en gemeenten

zullen zeker met elkaar in overleg treden als er eerder afgevalen locaties op de groslijst terecht komen.

Wat wordt er aan gedaan om overlast te voorkomen?

Het is duidelijk dat er overlast plaatsvindt. Dit komt vaak omdat te veel buitenlandse werknemers (vanwege het tekort) gehuisvest worden op plekken die daar niet geschikt voor zijn. Dit komt ook voor in kleinere dorpen en steden met huisvesting van bijvoorbeeld 8 of 10 volwassenen in een eengezinswoning, met overlast voor de lokale bewoners tot gevolg. Dat heeft grote invloed op de sociale samenhang in een wijk: buurtbewoners herkennen hun burens niet meer en de buitenlandse werknemers, die er vaak maar tijdelijk wonen, voelen zich begrijpelijkerwijs niet betrokken bij de wijk en voelen zich daar ook niet verantwoordelijk voor.

Daarom wordt er gezocht naar locaties aan de randen van kernen, die groot genoeg zijn om een goed beheer mogelijk te maken, inclusief voorzieningen (winkelletje, sportfaciliteiten enz).

Wat gebeurt er nog meer rond de huisvesting van buitenlandse werknemers?

De opgave vraagt om een sluitende aanpak. Alleen het realiseren van huisvestingslocaties is niet voldoende. Registratie van buitenlandse werknemers is nodig om te weten hoeveel mensen hier verblijven om zicht te kunnen houden op het tekort aan logiesplekken. Toezicht en handhaving zijn nodig om de kwaliteit te borgen en illegale huisvesting aan te pakken. Daarom hebben provincie en gemeenten afgesproken op al deze aspecten samen te werken.

Hoe ziet het vervolg eruit, na het locatieonderzoek?

Provinciale Staten zullen dan besluiten of ze een Provinciaal Inpassingsplan (PIP) willen opstellen. Dat is eigenlijk een provinciaal bestemmingsplan. Provinciale Staten nemen dan de rol van een gemeenteraad over en nemen de verantwoordelijkheid op zich om de locatie planologisch mogelijk te maken. Dat betekent ook het laten uitvoeren van alle wettelijk verplichte onderzoeken, het uitvoerig betrekken van alle belanghebbenden in een participatietraject en het doorlopen van eventuele beroep- en bezwaarprocedures. De participatie tijdens het locatieonderzoek moet de basis leggen voor de participatie tijdens het opstellen van de PIP's. Op www.ruimtelijkeplannen.nl kan een alert worden ingesteld om op de hoogte blijven van de planvorming.

Als de provincie zorgdraagt voor de planologische procedure, zoals een provinciaal inpassingsplan (PIP), dan moet worden gerekend met minimaal 1,5 jaar doorlooptijd van Startnotitie (GS) tot en met vaststelling door PS. De totale doorlooptijd, totdat de huisvesting in gebruik kan worden genomen, duurt zeker nog 3-4 jaar.

Bij een samenwerking tussen provincie en betrokken gemeenten is het ook nog denkbaar dat in het kader van 'lokaal wat kan en centraal wat moet' na het aanwijzen en afwegen van de locaties door de provincie de gemeenten met een eigen ruimtelijke procedure de locaties verder uitwerken per gemeente (via bestemmingsplannen).